

מסורת הש"ס

(6) פירוטין ז

הנהגות הב"ח

(6) רש"י ד"ה ה"ג וט'
אחריהן במקומן לן
נרן: (3) יטב"ם ד"ה
להודיע וט' לא היה יכול
לומר כשהן יוצאין
עטותן וט' שאלו הכי
לן לרסון:

גליון הש"ס

גמ' אל ר"י ה"ה
וה' ק"ל חסן קן גס
התם לנח חינוחא קן גס
לומר דכדכדח דשני
מקום נרין לבין חסות
דשני וחסות סבר מקין;
רש"י ד"ה ח"ה ח"ה
ד"ה וברח"ה ד"ה ח"ה
ד"ה קסל ל' לנח
הורסא ה' כפשוטא נח
לנח חסות דשני מנח
לנח ד"ה דנקט עקב
לנחא דר"י ודכדח נח
לנח חסות קן וחסות חסות
חסות חסות כדכדח חסות
קמח חסות חסות חסות
קמח חסות חסות חסות
חסות חסות חסות חסות

[illegible]

דעם 11טן

מִמֶּנּוּ חֵטְא עֲקִירוֹת. מִמֶּנּוּ חֵטְא לֶחֶם
בְּרִיית' דְּקָמֵי אַע"ג דְּדִבְרֵי הַטַּעֲמוֹת
בְּרִכָּה לְחֻמְרֵיהֶן בְּתוֹמָיוֹן מִכֵּן שֶׁכֵּן
כִּי יוֹדֵה הִיא: ה"ג כִּדְרֵי שֶׁכֵּן
מִתְּחִיל וְעַד רַבֵּינֵינוּ כִּי וְלֹא גִרְמ'
לְשִׁסּוֹת יוֹן: א"ר יוֹדֵה כִּמֵּה דְּבָרִים
לְחֻמְרֵים כּו'. מִלָּל דְּרֵבֶנּוּ פְּלִיג עֲלֵיהּ
בְּרַשָּׁא דְּאֵע"ג דִּלָּה הֵימּוּ כִּי מִמֶּנּוּ
בְּרַשָּׁא אֵין לֵרֵךְ לְבָרֵךְ כִּי חֲסֵד
דְּא"ר יוֹמֵן בְּעִירּוּצֵי בִּפְקֵי מִלּוֹן (דף
פג.) כִּל מִקּוֹס שְׁאֵמֵר ר' יוֹדֵה כִּמֵּה
לְחֻלּוֹק אִימִיג לְפִשֵּׁי דְּבִרֵי חֲמִישׁ
בָּה: וְתַקְשִׁין אֵלֶּה עֲטָמֵי דְּבִכְדֵּרֵיהֶן
לְהַטַּעֲמוֹת בְּרִכָּה לְחֻמְרֵיהֶן. מִשּׁוּם הִי
פְּלִיג רַבֵּנּוּ עֲלֵיהּ דְּרֵכֵי יוֹדֵה הִיא
דְּבָרֵיהֶן שְׁלֵן טַעֲמוֹת אִמֵּי רַבֵּנּוּ מִדּוּ
דְּלִרְךְ לְבָרֵךְ פֶּסֶם אֲחֵרֵי בְּחֻלָּה:
לִימֵה מִיֵּה סוֹבֵבֵה דְּרֵכֵי יוֹמֵן. דְּאֵמֵר

[illegible]

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

קב.

רבינו חננאל

לגדר היינו לפניו ולא למפרע וכן פירש רש"ם ור"ח לקמן (ד' קכ:) יאמרו לנו למשמי עד דברינו בפה' ואע"י שלא היה יודע אם רוצים לשמות בלא ברעה מ"מ היה מורה להם שלא יסוּ בלא ברעה וכן נראה עיקר דהא ב' כל הדבר (סוּל"ן דף קכ:) אמר השם מצד

מאן תנא עקירות רבי יהודה דתניא חברים
שהיו מסובין ועקרו רגליהם לילך לבית
הכנסת או לבית המדרש כשהן יוצאין אין
טעונין ברכה למפרע וכשהן חוזרין אין
טעונין ברכה לכתחלה אמר רבי יהודה
במה דברים אמורים בזמן שהניחו שם
מקצת חברים אבל לא הניחו שם מקצת
חברים כשהן יוצאין טעונין ברכה למפרע
וכשהן חוזרין טעונין ברכה לכתחלה אלא
טעמא דבדברים הטעונין ברכה לאחריהן
למקומן דכשהן יוצאין אין טעונין ברכה
למפרע וכשהן חוזרין אין טעונין ברכה
לכתחלה אבל דברים שאין טעונין ברכה
לאחריהן במקומן אפילו לרבנן כשהן יוצאין
טעונין ברכה למפרע וכשהן חוזרין טעונין
ברכה לכתחלה לימא תיהי תיובתא דר'
יוחנן ⁶ וילאו מי אותביניה דהא זימנא גימא
מהא נמי תיהי תיובתא * אמר לך ר' יוחנן
הוא הדין דאפילו דברים שאין טעונין ברכה
לאחריהם במקומן נמי אין צריכין לברך
והא דתני עקרו רגליהן להודיעך כחו
דר' יהודה דאפילו דברים שטעונין ברכה
לאחריהן במקומן טעמא דהניחו מקצת
חברים אבל לא הניחו מקצת חברים כשהן
יוצאין טעונין ברכה למפרע וכשהן חוזרין
טעונין ברכה לכתחלה תניא כוותיה דרב
חסדא חברים שהיו מסובין לשתות יין ועקרו
רגליהן וחזרו אין צריכין לברך תנו רבנן בני
חבורה שהיו מסובין וקדש עליהן היום
מביאין לו כוס של יין ואומר עליו קדושת
היום ושני אומר עליו ברכת המזון דברי רבי
יהודה ר' יוסי אומר אוכל והולך עד שתתשך
גמרו

על כל פרוסה ופרוסה לפי שמעתי
דעמו ולא תשמוע יעטרך בכל פעם
לברך ברכת המזון ועוד ללמךן פס
חד בריך אבא! קמא ואבא! דברתא
בפה"ג ומימי רביה מהב ויבריך
לאסור למישימי עד שיברך ואי בפה"ג
מימי שפיר אבל אי אסור למישימי
עד שיברך ברהמ"ז מנא לי דלאחר
ברכת המזון יעטרך לברך בפה"ג אף
על פי שיש לרחות דמוכה שפיר דאי
אחר ברהמ"ז אין מברך בפה"ג דלא
הי הפסק בבו ויבריך אמאי אסור
למישימי אבל לא תשמוע הי מללא
פ' עד דבריתו ברכת המזון ובפה"ג
וסברא הוא כיון דבר ויבריך הי
הפסק ברהמ"ז כבר ידברט סגי בברכת
בפה"ג כמו אחר ברהמ"ז ואי דמנא
תמוספתא דברכות בעל הבית שהיה
מיסב ואוכל קמא חבירו לברך עמו
אין למרע לברך כו' הפליג דבר
למפרע ובעשו חזר לריך ברה
למחלה לאו כשחזר טעון ברה
למפרע אלא כשריה לנאט ומייר
שקראו אלה ומברך שמה שיה
דבר' וזעד דאמר שמה דיומא
(ד' ג.) דיבר עם חבירו והפליג טעון
נטילת ידים ומשמע דהיה ברכת
המזון אבל ברהמ"ז לא קמאר דריך
ומייר שלא ידע מחלה שפליג ואין
הנכה כאותן ברייתות אלא הפליג
ברכה למחלה לא לריך דקיי' לך
חפזא דאמר לקינעי' קמא הדר
והטו ברייתות והוא דמוספתא
אלו כרבי יהודה:

וַעֲקְרוּ רִעֵיָּהֶם לֵאמֹר צִבְחָהּ בָּהּ
מִכָּאן מִשְׁמַע שֶׁשֶׁם שֶׁהָ
הַתַּפְּלוּל וּמוֹר בְּחֻמֵּת סְעוּד' וְהַתַּפְּלוּ
שֶׁ"צ בְּרַחֵם אֶל לִבְחָלָהּ וְהָ שֶׁהֵיטָ
יִ"ר יוֹם טוֹב רָחֵם מִפְּתֵיךְ מִיּוֹד הַלֵּךְ
בְּכִי הֵדֵד לָהּ לֹא אֶפְשֶׁר שֶׁמִּירָן בְּדָם
לְדוֹקָא גִּבִּי בְּרַחֵם" אֲמָרִינן הֵכִי דְהוּ
יִ" אֶשֶׁ"ג לְדִמְכֵל וְלֹאֵי בְּכִי הֵדֵד לָהּ
בְּיוֹחֵית דְּרַב חֲזַרְמָא. יִ"ר רַשְׁ"ס אֵל
דְּכִי' יְהוּדָה מֵשׁוֹס בְּנִהּיָאֵל אֶל קִמִּי
רַשְׁ"י הֵכֵן יִין יוֹי"ל מֵשׁוֹס הֵכֵן אֵל יִמִּימִי
יִי בְּסִגְהֶדְרִין (ד' הֵה). דְּבִמָּה גִמִּי לְפִרְשׁ
לְרַב חֲסִדָּה לְעִמְהֵלָה דְּשִׁינִי מִקּוֹס
קוֹמֵנָה הֵיטָ גִמִּר אֶרְלִמֵּנוּ וְהֵ"ה גִמִּי חֲזוּרִי:

שתי חומרות על דברי חכמים דלא מביעיא דברים שאין צריכין ברכה
עליו דברים הצריכין ברכה אחריון במקומן נמי דחייב הלכך הכא כח
הוא יין ב"ו. והיינו כרב חסדא דלמחר דברים שטעונין ברכה לאחריו
לא דלעיל לא תנא יין בדרבא. מיהו שטענין שטעונין שטענין יין אין
ההינין שטעונין ברכה לאחריון במקומן מעין שלם בטון אוכל בדים
גלך לשוק וחור וגמר סעודתו בדים אחר בכל אלו אין צריך לחזור
פירות ומשקין שאינן שפנצם ההינין שאינן צריכין ברכה לאחריון
מפניהם לפניה בדים אחד אין צריך לבקר בדמיהן שבתמיהא דבי רב
דף נקט פניהם תלמודי חכמים: ה"ג לכן רבנן בני חבורה שסיו מסובין
ומלעט סעודתו וסגני מיד אומר עליו ברכה המון. ומפסיק דלאמר
לשון אחר גרסינן ראשון אומר עליו ברכה המון שני אומר עליו
אחר אולנין והולכין. עד שגמרא סעודתו אי נמי הולכין ואולנין שמשפחך
א"ו א"ו מפסיקין כלל:

והפך ור' נתן בן זאחור
אמר עקרית שצריך
ליתנוט נ"ו חלה ר' זכור
יהודה היא, דהני חברים
היו שסובין עיר גורליים
ללך לכל הנסוח ור'
היה חסידים. שישאצא
א"א טענת נכח למפרס,
וסבחינן א"א טענת
לכח למחלה. אמר ר'
יהודה בריא ששמינו
והיה שוקן א"א חלה וכו'
ויכין וקלח חסידים לרוב
חבריה. אמר ר' זכור
א"א טענת נכח למפרס,
וסבחינן א"א טענת
לכח למחלה. אמר ר'
יהודה בריא ששמינו
והיה שוקן א"א חלה וכו'
ויכין וקלח חסידים לרוב
חבריה. אמר ר' זכור
א"א טענת נכח למפרס,
וסבחינן א"א טענת
לכח למחלה. אמר ר'
יהודה בריא ששמינו

גמרו

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones